

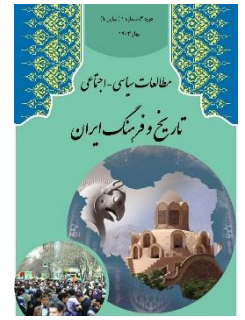
Article history:

Received 19 November 2024

Revised 09 December 2024

Accepted 20 December 2024

Published online 30 December 2024

The Impact of Culture and Local Identity on Environmental Crises

Alireza. Golestani*¹

¹ Assistant Professor, Department of Social Sciences, Payam Noor University, Bushehr, Iran

* Corresponding author email address: Drgolestani@pnu.ac.ir

Article Info

Article type:

Original Research

How to cite this article:

Golestani, A. (2024). The Impact of Culture and Local Identity on Environmental Crises. *Journal of Social-Political Studies of Iran's Culture and History*, 3(5), 85-99.

© 2024 the authors. This is an open access article under the terms of the Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0) License.

ABSTRACT

The role of humans and their culture on the environment is undeniable, as culture and the environment are intertwined and inseparable. Culture plays a significant role in the development or degradation of natural and biological resources. The present study aims to examine the impact of local culture on environmental crises. The methodology of this research is interpretive, and the research method is qualitative. The target population consists of published texts related to local culture and the environment within the time span of 2000–2024. The data analysis method is qualitative content analysis. The findings indicate that local culture contributes to mitigating environmental crises through emphasizing the protection of nature, attributing spiritual and intrinsic value to nature, promoting sustainable agriculture, ensuring sustainable livelihoods, and advocating responsible, purposeful, and ethical utilization of natural resources. Thus, the potentials of local cultures can be leveraged to achieve sustainable development and reduce environmental crises.

Keywords: Culture, Local Identity, Environmental Crisis.

EXTENDED ABSTRACT

Introduction

Environmental crises, including climate change, pollution, and biodiversity loss, pose significant global threats (Khosravipour et al., 2024). These crises impact human well-being and exacerbate inequalities. While technological solutions are important, addressing the cultural roots of environmental problems is crucial (Rajput & Bajaj, 2011). Many argue for a shift in human values and behaviors towards environmental responsibility (Willuweit, 2009). Research shows a strong link between culture and environmental behavior (Aghayari Hir et al., 2017; Hajizadeh Mimandi et al., 2014; Nabavi & Mokhtari, 2018). Culture influences how societies interact with nature, and environmental ethics are essential for sustainable development (Adhami & Akbarzadeh, 2011; Ajdari, 2003). Modernity's emphasis on human dominance over nature has contributed to environmental degradation (Eslamzade, 2003; Mohammadzadeh, 2013). In contrast, postmodernism recognizes the reciprocal relationship between local cultures and nature (Abdollahi, 2003; Fahimi & Mashhadi, 2009). Recent research highlights the importance of local communities and their cultures in adapting to environmental change, while criticizing existing policies for over-reliance on technology, incompatibility with local contexts, and a lack of understanding of social dynamics (Eriksen, 2021; Galappaththi et al., 2020; Nightingale et al., 2021). This research investigates the impact of local culture on mitigating environmental crises.

Methods and Materials

This research employed an interpretive, qualitative methodology using content analysis of existing literature. The study examined research on local culture and the environment published between 1980 and 2024 (Gregorian calendar) and 1380 and 1402 (Iranian calendar). Defining culture as a multi-faceted concept encompassing beliefs, values, behaviors, and their transmission across generations, as well as their manifestation in the physical environment, the research used keywords such as "local culture," "indigenous knowledge," "adaptation," "conservationism," "land ethics," "environmental ethics," and "sustainability policies" to identify relevant articles. From an initial pool of 50 articles, 22 were selected for in-depth analysis based on their abstracts and titles. The content analysis followed a standard process: defining research questions, selecting the sample, determining the analytical approach, designing and implementing a coding process (using inductive coding from the data), and analyzing the coded results.

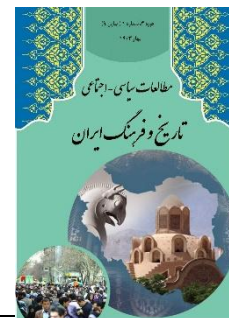
Findings

The analysis of the selected literature revealed several key themes connecting local culture and the mitigation of environmental crises. A core finding was the emphasis on a harmonious relationship between humans and nature, reflected in practices like sustainable resource management based on indigenous knowledge and an eco-centric worldview that values the interconnectedness of all living things. This translated into practical applications such as sustainable and eco-centric agriculture, utilizing traditional methods, natural fertilizers, and crop rotation to minimize environmental impact. Furthermore, a spiritual and intrinsic value assigned to nature within many local cultures fostered respect for living beings and discouraged overexploitation. Sustainable livelihoods, often built upon indigenous knowledge, promoted self-sufficiency and reduced reliance on consumerism. This knowledge also formed the bedrock for sustainable ecological development, ensuring that practices were adapted to specific ecosystems and prioritized biodiversity conservation. Finally, a strong sense of responsibility towards the environment, manifested in responsible behaviors, eco-friendly lifestyles, and climate-conscious architecture,

underscored the importance of purposeful, ethical interactions with nature and the implementation of local solutions to environmental challenges.

Discussion and Conclusion

The environment is one of the most important sources of meeting human needs. However, we are witnessing the destruction of the environment by humans day by day. Improper use of environmental resources, wrong and unprincipled planning has caused water, soil and air in human environments to be destroyed and their health to be reduced. Perhaps many factors can be named for the destruction of the human environment, but none are as important as the cultural structure of the people of society. The role of humans and their culture on the environment has an undeniable effect, and culture and environment are two intertwined issues and cannot be separated. Culture is an important factor in the development or destruction of natural and biological resources. Meanwhile, local culture, as a collection of beliefs, norms, customs and lifestyles, shapes how humans interact with the environment. In some local cultures, respect for nature and sustainable use of natural resources is an important part of social values and norms, which can lead to a reduction in environmental crises. For example, in some rural and tribal communities, informal laws and local traditions play an important role in managing resources such as forests, water and agricultural lands, and ensure that these resources are used in a sustainable manner. The aim of this research was to investigate the relationship between local culture and environmental crises. The results of the analysis of theoretical literature related to local culture show that local culture, by relying on the criteria and principles of nature conservation, intrinsic and spiritual valuing of nature, sustainable agriculture, sustainable livelihood, sustainable and ecological development, responsible, purposeful and ethical use of nature helps to reduce environmental crises. Accordingly, it is suggested that in order to address environmental crises, policymakers and environmental researchers should consider cultural diversity and the role of local cultures. Environmental management and protection strategies should be designed based on an accurate understanding of local culture and the use of indigenous knowledge. Education and promotion of environmental awareness at the local level can be one of the effective tools to change environmental attitudes and behaviors. In this way, the capacities of local cultures can be used for sustainable development and reduction of environmental crises.

تأثیر فرهنگ و هویت محلی بر بحران‌های زیست محیطی

علیرضا گلستانی^{۱*}

۱. استادیار گروه علوم اجتماعی، دانشگاه پیام نور، بوشهر، ایران

*ایمیل نویسنده مسئول: Drgolestani@pnu.ac.ir

اطلاعات مقاله

چکیده

نوع مقاله

پژوهشی اصیل

نحوه استناد به این مقاله:

گلستانی، علیرضا. (۱۴۰۳). تأثیر فرهنگ و هویت محلی بر بحران‌های زیست محیطی. *مطالعات سیاسی-اجتماعی تاریخ و فرهنگ ایران*، ۳(۵)، ۸۵-۹۹.

© ۱۴۰۳ تمامی حقوق انتشار این مقاله متعلق به نویسنده است. انتشار این مقاله به صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی (CC BY-NC 4.0) صورت گرفته است.

نقش انسان‌ها و فرهنگشان بر محیط زیست اثر غیر قابل انکاری دارد و فرهنگ و محیط زیست دو مسئله در هم تنیده هستند و نمی‌توان آن‌ها را از هم جدا کرد. فرهنگ عامل مهمی در توسعه یا نابودی منابع طبیعی و زیستی دارد. پژوهش حاضر با هدف بررسی تأثیر فرهنگ محلی بر بحران‌های زیست محیطی انجام شده است. روش شناسی پژوهش تفسیری و روش تحقیق آن کیفی است. جامعه هدف پژوهش متون انتشار یافته پیرامون فرهنگ محلی و محیط زیست در بازه زمانی (۱۳۷۰-۱۴۰۳) و (۲۰۰۰-۲۰۲۴) بود. روش تحلیل داده‌ها، تحلیل محتوای کیفی بود. تجزیه و تحلیل یافته‌ها بیانگر آن بود که فرهنگ محلی از طریق تأکید بر حفاظت از طبیعت، ارزش معنوی و ذاتی قائل شدن برای طبیعت، کشاورزی پایدار، معیشت پایدار و بهره‌مندی مسولانه، هدفمند و اخلاقی از طبیعت به کاهش بحران‌های زیست محیطی کمک می‌کنند. به این ترتیب، می‌توان از ظرفیت‌های فرهنگ‌های محلی در جهت توسعه پایدار و کاهش بحران‌های زیست محیطی بهره برد.

کلیدواژگان: فرهنگ، هویت محلی، بحران زیست محیطی

بحران‌های زیست محیطی به اختلالات عمده و ناگهانی مختلف در اکوسیستم‌ها، منابع طبیعی و فرآیندهای زیست محیطی اشاره دارد که به سختی قابل برگشت است و می‌تواند اثرات مخرب گسترده‌ای بر سیاره زمین داشته باشد. سازمان ملل متحد سه بحران کلیدی تغییرات آب و هوا، آلودگی هوا، و از دست دادن تنوع زیستی که به شدت با پیامدهای ویرانگر برای تمام حیات روی زمین مرتبط هستند را به عنوان بحران‌های زیست محیطی شناسایی می‌کند. پیامدهای بحران‌های زیست محیطی بر سطوح مختلف سلامت و رفاه جامعه و فردی، مانند افزایش نرخ بیماری و مرگ و میر، کمبود غذا، جرم و جنایت و شیوع مشکلات سلامت روان موثر است. همچنین بحران‌های زیست محیطی شکاف نابرابری را در میان جوامع بیشتر می‌کند (Khosravipour et al., 2024). به عبارتی بحران محیط زیستی یکی از مهمترین چالش‌هایی است که که بشر در قرن حاضر با آن روبه روست. تغییر در آب و هوا، کاهش تنوع زیستی، تخریب محیط زیست، و فجایع به وجود آمده ناشی از آن، کمبود آب، و بسیاری دیگر از مشکلات، واقعیت‌هایی هستند که تغییراتی را در الگوهای زندگی نسل حاضر ایجاد کرده‌اند و آینده را نیز تحت تأثیر قرار خواهند داد. بسیاری از نویسندگان و محققان به دلیل بدتر شدن شرایط محیطی که تهدیدی برای بشر است و فجایع بیشتری را پیش بینی می‌کند مجبور شده‌اند تا مردم را از خطرات و لزوم افزایش آگاهی زیست محیطی آگاه کنند. درک فرهنگی جوامع از طبیعت، و تعامل آن‌ها در درجه اول مسئول وجود این الگوهای مخرب بوده است (Kadhim Mohammed, 2024). با وجود آنکه از زمان شروع فعالیت‌های انسانی در مقیاس بزرگ و به ویژه پس از اختراع کشاورزی، بحران‌های زیست محیطی به طور فزاینده‌ای تأثیر رفتار و فرهنگ انسان و سیاست‌های انسانی را منعکس کرده است اما از زمان استفاده گسترده از سوخت‌های فسیلی در دوران صنعتی، اثرات فعالیت‌های انسانی دامنه خود را به معنای واقعی کلمه در سطح جهانی نشان داده است به طوری که فعالیت‌های انسانی نقش عمده‌ای در تغییرات محیطی و از این رو در ایجاد بحران‌های زیست محیطی ایفا می‌کند (Bentley, 2013). با وجود بحران‌های زیست محیطی فراگیر و جدی در محیط زیست جهانی، بسیاری از دانشمندان راه‌حلهای متعددی را برای تعدیل آسیب‌های به وجود آمده مطرح کرده‌اند. اما باید به این مسئله توجه داشت که راه‌حلهای به جای پرداختن به فرهنگ زیست محیطی مردم و الگوهای رفتاری و سبک زندگی آنان از ماهیتی فناورانه برخوردار هستند. در حالی که بحران‌های زیست محیطی تنها با فناوری از بین نمی‌روند (Rajput & Bajaj, 2011). بسیاری از سیاستگذاران حامی محیط زیست بر این باور هستند که رسیدن به پایداری جهانی مستلزم تغییر در ارزش‌های انسانی، نگرشها و رفتارها است. سازمان‌های زیست محیطی در سراسر جهان نیز فراخوانهایی را برای تغییر اساسی فرهنگ و رفتار انسانی و رفتارهای سازگار با محیط زیست ارائه داده‌اند (Willuweit, 2009). در واقع، بسیاری از مشکلات زیست محیطی از فقدان آگاهی و ضعف فرهنگی ناشی می‌شود (Hemmati & Shabiri, 2015). نتایج تحقیقات متعدد بیانگر آن است که بین فرهنگ و رفتار زیست محیطی افراد رابطه وجود دارد. نبوی و هش علی (۱۳۹۷) در پژوهشی دریافتند که بین سرمایه فرهنگی خانوارها و رفتار زیست محیطی آنان رابطه مستقیمی وجود دارد (Nabavi & Mokhtari, 2018). آقایاری هیر و همکاران (۱۳۹۶) به این نتیجه دست یافتند که متغیرهای مصرف‌گرایی و پایگاه اقتصادی-اجتماعی افراد بر میزان ردپای اکولوژیک مصرف در شهروندان تأثیر دارند (Aghayari Hir et al., 2017). در هر جامعه‌ای به فراخور فرهنگ خاص آن، افراد برخورد ویژه‌ای نسبت به محیط زیست خود دارند (Hajizadeh Mimandi et al., 2014). در واقع مسائل زیست محیطی ریشه فرهنگی دارند. محیط زیست با مسائل زیادی مرتبط است اما مسائل فرهنگی بزرگترین و مهمترین آن است. در مسئله محیط زیست رفتارهای نابهنجار در ارتباط با محیط زیست به علت فرهنگ ناصحیح استفاده از منابع طبیعی است (Adhami & Akbarzadeh, 2011). در حال حاضر سرمایه فرهنگی عامل مهمی جهت کاهش بحران‌های زیست محیطی تلقی می‌شود و به نظر می‌رسد ارتقای محیط زیست در گروه ارتقای فرهنگ جوامع است (Salehi & Emamgholi, 2012).

فرهنگ عامل اصلی و به معنای محرک حفاظت از محیط زیست است. ارتقای محیط زیست هنگامی ایجاد می‌شود که محیط طبیعی و فرهنگی انسان با هم مرتبط باشند. لازمه تحقق چنین هدفی وجود اخلاق زیست محیطی در همه اقشار یک جامعه در یک جامعه است. اخلاق زیست محیطی رفتار ایده‌آل بشر نسبت به محیط زندگی خود شامل محیط طبیعی، اجتماعی و فرهنگی است (Ajdari, 2003). فرهنگ ریشه و ساختار اصلی توسعه است و هنگامی می‌توان انتظار پویایی جامعه را داشت که این ساختار به صورت اصولی انجام پذیرد (Adhami & Akbarzadeh, 2011). در این راستا علل و عوامل بحران‌های زیست محیطی از دو جهت قابل بررسی است. یکی دیدگاه انسان متمدن نسبت به طبیعت و دیگری توسعه فناوری است. بشر متمدن خود را مالک طبیعت دانسته و بر این عقیده است که انسان به عنوان اشرف مخلوقات حق هر گونه استفاده از طبیعت را دارا است بدون آنکه در بازسازی آن احساس مسئولیت کند، از سوی دیگر با توسعه فناوری انسان دستاوردهای شگفتی را به دست آورده است در حالی که همین دستاوردها زندگی بشر را در معرض نابودی قرار داده‌اند. هنگامی که انسان از طبیعت می‌ترسید و طبیعت در مقابل انسان اقتدار داشت، همه چیز روال معمول خود را طبق قانون طبیعت داشت. اما با ورود انسان به مدد هوش و استعدادش، نظم طبیعت و حرکت چرخه‌ای آن تغییر یافت (Eslamzade, 2003). فرهنگ زیست محیطی جامعه می‌تواند بر بحران‌های زیستی ایجاد شده توسط بشر تأثیر بگذارد. زیرا متأثر از دیدگاه مدرنیسم مبنی بر تسلط انسان بر طبیعت، جوامع مدرن فرهنگ استفاده از منابع طبیعی و امکانات زیست محیطی و فرهنگ همزیستی سازگار با طبیعت را درک نکرده‌اند (Adhami & Akbarzadeh, 2011). در واقع در عصر مدرنیته با ارتقای سطح آگاهی انسان علمی انسان او خود را نه عضوی از طبیعت بلکه تنها موجود موثر و تعیین کننده در آن می‌شمرد. محیط بر اساس خواست انسان تعریف شده و سامان می‌یابد. بنابراین نتیجه حاصله بر خلاف گذشته، نظم ترکیبی نیست بلکه مستقل و خاص خود است. برآیند چنین تفکراتی بهره برداری بیش از حد از منابع طبیعی و محیط زیست بود که بحران‌ها و خطرات جدی برای محیط زیست در پی داشته است (Mohammadzadeh, 2013). واقعیت این است که علم و فناوری‌های نوین هیچگونه محدودیتی برای بهره برداری از طبیعت قائل نیست، بنابراین انسان هیچگونه مهارتی بر رفتار خود با طبیعت ندارد و این رفتار لجام گسیخته را باید منشاء بحران‌های زیست محیطی دانست. راه حل این بحران‌های زیست محیطی در فناوری یا روش‌های علمی پیشرفته نیست. راه حلها را باید در بازنگری رابطه انسان با طبیعت دنبال نمود. در مقابل تفکرات مدرنیته، پست‌مدرنیسم به ایده‌های زیست‌محیطی توجه می‌کند و رابطه بین فرهنگ محلی و طبیعت را به‌عنوان رابطه‌ای دوطرفه و دیالکتیکی می‌بیند. در این چارچوب، طبیعت نه صرفاً به‌عنوان یک منبع بی‌جان برای بهره‌برداری اقتصادی، بلکه به‌عنوان بخشی از هویت فرهنگی جوامع محلی مورد توجه قرار می‌گیرد. فرهنگ محلی از طریق رابطه‌اش با طبیعت، معنایی متفاوت از محیط‌زیست به دست می‌آورد که شامل دانش‌های بومی، روش‌های سنتی مدیریت منابع و احترام به اکوسیستم‌های محلی است (Abdollahi, 2003). بنابراین، پست‌مدرنیسم به تعامل پیچیده میان فرهنگ‌های محلی و محیط طبیعی تأکید دارد و این رابطه را در قالب بازتعریف‌های متقابل و مستمر می‌بیند، جایی که طبیعت نیز می‌تواند در شکل‌دهی به هویت‌های فرهنگی نقش ایفا کند و در عین حال از سوی این فرهنگ‌ها به‌شکلی فعال مدیریت و محافظت شود (Fahimi & Mashhadi, 2009). امروزه مطالعات فرهنگی که از پسامدرنیسم و پساساختارگرایی سرچشمه می‌گیرد بر موضوعاتی مانند تأثیر جنسیت، اقلیت‌های قومی و نژادی و فرهنگ محلی بر مسائل زیست محیطی تأکید می‌کنند که قبلاً نادیده گرفته می‌شد (Kadhim Mohammed, 2024).

در این زمینه پس از دهه‌ها تغییر و بحران زیست‌محیطی فزاینده، مطالعات تجربی اخیر در مورد مدیریت منابع طبیعی مبتنی بر جامعه و سازگاری و انتقال پایدار بر این نکته توافق دارند که جوامع محلی و فرهنگ آن‌ها نقش مهمی در نحوه سازگاری و تغییرات محیطی ایفا می‌کنند. در این مطالعات در رابطه با سیاست‌های حفظ محیط زیست پنج انتقاد رایج مطرح شده است که عبارتند از (۱) اتکای بیش از حد به اصلاحات فنی بر اساس این ایده که می‌توان عوامل تغییر اقلیم را از عوامل اجتماعی جدا کرد و در نتیجه مجموعه‌ای از سیاستها را برای

مقابله با تغییرات اقلیمی و تعدیل بحران‌ها بدون در نظر گرفتن تغییرات اجتماعی-اقتصادی ایجاد کرد (Nightingale et al., 2021). (۲) ناسازگاری مداخلاتی انجام شده با فرهنگ محلی که آسیب‌پذیری جوامع محلی را افزایش می‌دهند و نیاز به گنجاندن دانش‌های محلی متنوع را برجسته می‌کنند (Eriksen, 2021) (۳) اقداماتی با فقدان تحقیق در بسترهای محلی با ویژگی‌های خاص مانند هویت فرهنگی، دانش بومی و محلی (Galappaththi et al., 2020). (۴) درک ضعیف از فرآیندهای "تولید مشترک طبیعت اجتماعی، و توجه همزمان به تغییرات فناوری و اجتماعی" (Nightingale et al., 2021) برای باز کردن مسیرهای جدید تحولات اساسی. (۵) عدم آگاهی از پویایی قدرت بین جوامع محلی و نیروهای جهانی (Chung Tiam Fook, 2017). در مجموع با در نظر گرفتن اهمیت فرهنگ محلی شامل دانش بومی، نگرش مذهبی، آداب رسوم، شیوه معیشت و... بر محیط زیست این پژوهش با هدف بررسی تاثیر فرهنگ محلی بر بحران‌های زیستی انجام شده است و سعی دارد به این سوال پاسخ دهد که فرهنگ محلی چگونه باعث کاهش بحران‌های زیست محیطی می‌گردد.

روش پژوهش

پژوهش حاضر از نظر روش شناسی تفسیری و از لحاظ روش تحقیق کیفی است. جامعه هدف پژوهش کلیه تحقیقات انجام شده پیرامون فرهنگ محلی و محیط زیست در بازه زمانی (۱۳۸۰-۱۴۰۲) و (۱۹۸۰-۲۰۲۴) است. فرهنگ یک مفهوم و ساختار نظری است که بر موضوعات نظیر تفکر انسان، جهان بینی، دیدگاه، رفتار و تاثیر می‌گذارد. به عبارتی فرهنگ شامل همه بن مایه‌های مادی و معنوی زندگی جمعی است که فرد در آن زاییده و پرورش می‌یابد و از این راه به او هویت فرهنگی ارزانی می‌شود که کل باورها و اصول رفتاری او را تحت تاثیر قرار می‌دهند. آلتمن نقش فرهنگ در ارتباط انسان و محیط را با تمایز چهار فرهنگ تعریف می‌کند: اول فرهنگ بر پایه مجموعه‌ای از اعتقادات و ادراکات، ارزش‌ها و هنجارها، رفتارهای اجتماعی یا گروهی؛ دوم فرهنگ شامل الگوهای مشترک دانش، احساسات یا رفتار یک فرد یا گروه؛ سوم فرهنگ شامل انتقال این باورها، ارزش‌ها و شیوه رفتار از نسلی به نسلی دیگر و چهارم، تجلی فرهنگ در محیط کالبدی (کدخدا محمدی و همکاران، ۱۴۰۲). با توجه به این تعاریف از فرهنگ کلید واژه‌های مورد استفاده در این پژوهش برای یافتن مقالات مرتبط با فرهنگ محلی عبارتند از فرهنگ محلی، دانش بومی، سازگاری و حفاظت‌گرایی، اخلاق زمین، اخلاق زیست محیطی و سیاستهای پایداری. بر اساس این کلید واژه‌ها، تعداد ۵۰ مقاله یافت شده است، سپس این مقالات بر اساس چکیده و عنوان غربالگری شدند و در نهایت ۲۲ مقاله واجد شرایط برای تحلیل انتخاب شد. روش تحلیل این مقالات روش تحلیل محتوای کیفی بود. تحلیل محتوا از تکنیکهای مربوط به روش اسنادی در پژوهش علوم اجتماعی است. روش اسنادی به کلیه متدهایی گفته می‌شود که در آن‌ها هدف پژوهش با مطالعه، تحلیل و بررسی اسناد و متون برآورده می‌شود. همه رویکردهای تحلیل محتوای کیفی از یک فرایند مشابه پیروی می‌کنند که شامل مراحل زیر می‌باشد:

-تنظیم کردن پرسش‌هایی که باید پاسخ داده شوند، ۲-برگزیدن نمونه مورد نظر که باید تحلیل شوند، ۳-مشخص کردن رویکرد تحلیل محتوای متون ۴-طرح‌ریزی فرایند رمزگذاری (در این پژوهش کدگذاری داده‌ها به صورت استقرایی از داده جمع‌آوری شده است) ۵- اجرا کردن فرایند رمزگذاری ۶-تحلیل کردن نتایج حاصل از فرایند رمزگذاری.

یافته‌ها

مرحله اول: تنظیم سوال پژوهش

در این مرحله پرسش پژوهش مبنی بر اینکه آیا فرهنگ محلی بر کاهش بحران‌های زیست محیطی موثر است؟ تدوین شد.

مرحله دوم: برگزیدن متون مورد نظر که باید تحلیل شوند

در این مرحله متون مرتبط با فرهنگ محلی و محیط با استفاده از جستجوی مفاهیم کلیدی در پایگاه‌های معتبر علمی داده انتخاب و مقالات واجد شرایط بر اساس مطالعه چکیده و عنوان برای تحلیل انتخاب شدند.

مرحله سوم: طرح ریزی کردن فرایند کدگذاری

در این پژوهش از طرح کدگذاری قیاسی استفاده شده است.

مرحله چهارم اجرا کردن فرایند کدگذاری باز

در این مرحله استخراج کدهای اولیه تحلیل محتوای متون مربوطه استخراج شد. سپس کدهای بدست آمده بررسی شدند و تعداد ۳۸ کد استخراج شد.

جدول ۱

کدهای شناسایی شده اولیه از بررسی و تحلیل محتوای متون انتخاب شده

منبع	کد
(Hemmati & Shabiri, 2015)	آگاهی فرهنگی در رابطه انسان و طبیعت
(Hemmati & Shabiri, 2015)	ارتباط بین انسان و طبیعت
Kadkhoda Mohammadi et al., (2022)	سبک زندگی و الگوی مصرف سازگار با محیط
Kadkhoda Mohammadi et al., (2022)	معماری سازگار با محیط زیست در فرهنگ‌های محلی
(Khosravipour et al., 2024)	بهره برداری مناسب از منابع طبیعی هر منطقه بدون ایجاد خلل در چرخه منابع طبیعی هر منطقه با دانش بومی و محلی
(Khosravipour et al., 2024)	دسترسی صحیح به منابع آب و زمین
(Jomehpour, 2014)	دانش بومی به عنوان زیربنای توسعه درون زای جوامع محلی
(Gorjestani, 2000)	کاهش فقر با توانمندسازی اجتماعات محلی از طریق به کارگیری دانش بومی در فرایند زندگی
(Jomehpour, 2014)	دانش بومی عاملی اساسی برای توسعه پایدار
(Feldman & Welsh, 1995)	کشاورزی سازگار با محیط زیست
(Jomehpour, 2014)	سازگاری دانش بومی با فرهنگ منحصر به فرد هر زیست بوم و منطقه
(Parrott & Terry, 2002)	حفظ تنوع اکولوژیک در فرهنگ بومی و محلی
(Jomehpour, 2022)	کشاورزی اکولوژیک
(Jomehpour, 2006)	زراعت سازگار با شرایط جغرافیایی و اجتماعی
(Soltani & Mirzaei, 2021)	پایداری منابع تولید در کشاورزی پایدار و سازگار با محیط
(Soltani & Mirzaei, 2021)	استفاده از کودهای طبیعی گیاهی و حیوانی به عنوان روش‌های طبیعی تقویت زمین
(Soltani & Mirzaei, 2021)	رعایت تنوع و تناوب کشت و برخورد با زمین به عنوان موجود زنده
Ebrahimi & Salmi Kouhi, 2017; (Jomehpour, 2014)	حفظ تنوع زیستی
(Ebrahimi & Salmi Kouhi, 2017)	کاهش هدر رفتن منابع آب با استفاده از دانش بومی
(Ebrahimi & Salmi Kouhi, 2017)	کاهش جا به جایی خاک
(Ebrahimi & Salmi Kouhi, 2017)	کاهش رسوبگذاری
(Jomehpour, 2022)	نگرش بوم محور به طبیعت و در نظر گرفتن زمین به عنوان کل یکپارچه
(Jomehpour, 2019)	نگرش الهی، دینی و معنوی به طبیعت در فرهنگ مذهبی
(Ebrahimi & Salmi Kouhi, 2017)	نگاه ارزشی به موجودات زنده در طبیعت

(Feyzi & Farshbaf Azarian, 2022;)	رابطه متقابل بین اقلیم و فرهنگ
(Radaei et al., 2021)	تعامل فرهنگ، انسان و طبیعت در سامانه محیط زیست
(Jomehpour, 2022)	نمود جلوه‌های خاص در محیط زیست منطبق با ویژگی‌های فرهنگی
(Jomehpour, 2022)	فرهنگ عامل اصلی و موتور توسعه پایدار
(Jomehpour, 2022)	راهکارهای محلی برای غلبه بر مشکلات اقلیمی و طبیعی
(Feyzi & Farshbaf Azarian, 2022)	رفتارهای مسئولانه زیست محیطی
(Salehi & Emamgholi, 2012)	نقش زنان در حفظ و پایداری محیط زیست
(Heydari & Feyzi, 2022)	حفظ و نگهداری دانش برخورد با محیط زیست در فرهنگ محلی
(Heydari Sarban & Khajavi, 2019)	تولید غذای سالم و ارگانیک در فرهنگ‌های بومی
(Heydari Sarban & Khajavi, 2019)	روشهای سنتی کشت و برداشت در فرهنگ‌های بومی
(Iranmanesh et al., 2020)	احساس مسئولیت در برابر محیط زیست
(Salehi & Karimzadeh, 2011)	عدم مصرف گرایبی در فرهنگ محلی
(Kazemian et al., 2014)	مدیریت منابع آب ماندنایجاد قنات و آب انبار در شهرهای ایران
(Shirzadi & Khashaei Siouki, 2022)	ساخت ساباط و مسقف نمودن کوچه‌ها برای مقابله با ناملایمات آب و هوایی
(Radaei et al., 2021)	

مرحله پنجم: ترکیب کدهای اولیه و استخراج واحدهای معنایی و مقولات

در این مرحله واحدهای معنایی و مقولات (مفاهیم اصلی) بر اساس اصل تمایز معنایی شناسایی شده‌اند. نتایج حاصل از این شناسایی در ادامه آورده شده است. در این مرحله کدهای شناسایی شده در قالب ۶ واحد معنایی طبقه‌بندی شدند، که در زیر قابل مشاهده هستند.

جدول ۲

مقولات محوری شناسایی شده از تحلیل محتوای متون

مقوله اصلی	مقولات محوری	کدهای اولیه
کاهش بحران‌های زیست محیطی	حفاظت از منابع طبیعی	ارتباط بین انسان و طبیعت بهره برداری مناسب از منابع طبیعی هر منطقه بدون ایجاد خلل در چرخه منابع طبیعی هر منطقه با دانش بومی و محلی نگرش بوم محور به طبیعت و در نظر گرفتن زمین به عنوان کل یکپارچه تعامل فرهنگ، انسان و طبیعت در سامانه محیط زیست دسترسی صحیح به منابع آب و زمین آگاهی فرهنگی در رابطه انسان و طبیعت کشاورزی سازگار با محیط زیست کشاورزی اکولوژیک زراعت سازگار با شرایط جغرافیایی و اجتماعی پایداری منابع تولید در کشاورزی پایدار و سازگار با محیط استفاده از کودهای طبیعی گیاهی و حیوانی به عنوان روش‌های طبیعی تقویت زمین رعایت تنوع و تناوب کشت و برخورد با زمین به عنوان موجود زنده کاهش هدر رفتن منابع آب با استفاده از دانش بومی کاهش جا به جایی خاک کاهش رسوبگذاری روشهای سنتی کشت
	کشاورزی پایدار و بوم محور	

نگرش الهی، دینی و معنوی به طبیعت در فرهنگ مذهبی	ارزش معنوی و ذاتی طبیعت
نگاه ارزشی به موجودات زنده در طبیعت	
دانش بومی به عنوان زیربنای توسعه درون زای جوامع محلی	معیشت پایدار
کاهش فقر با توانمندسازی اجتماعات محلی از طریق به کارگیری دانش بومی	
در فرایند زندگی	
حفظ و نگهداری دانش برخورد با محیط زیست در فرهنگ محلی	
تولید غذای سالم و ارگانیک در فرهنگ‌های بومی	
عدم مصرف گرایی در فرهنگ محلی	
دانش بومی عاملی اساسی برای توسعه پایدار	توسعه پایدار اکولوژیک
سازگاری دانش بومی با فرهنگ منحصر به فرد هر زیست بوم و منطقه	
حفظ تنوع اکولوژیک در فرهنگ بومی و محلی	
حفظ تنوع زیستی در زیست بوم‌های فرهنگی	
نقش زنان در حفظ و پایداری محیط زیست	
فرهنگ عامل اصلی و موتور توسعه پایدار	
احساس مسئولیت در برابر محیط زیست	بهره‌مندی هدفمند، مسئولانه و اخلاقی از طبیعت
رفتارهای مسئولانه زیست محیطی	
سبک زندگی و الگوی مصرف سازگار با محیط	
معماری سازگار با محیط زیست در فرهنگ‌های محلی	
رابطه متقابل بین اقلیم و فرهنگ	
نمود جلوه‌های خاص در محیط زیست منطبق با ویژگی‌های فرهنگی	
راهکارهای محلی برای غلبه بر مشکلات اقلیمی و طبیعی	
مدیریت منابع آب مانند ایجاد قنات و آب انبار در شهرهای ایران	
ساخت ساباط و مسقف نمودن کوچه‌ها برای مقابله با ناملایمات آب و هوایی	

۶- تحلیل و تفسیر مقوله‌های محوری

از ترکیب کدهای اولیه مشابه از نظر معنایی و مفهومی ۶ مقوله محوری ایجاد شد. در ادامه هر یک از این مقولات شرح داده شده‌اند.

۱- حفاظت از منابع طبیعی

محیط زیست و منابع طبیعی در فرهنگ محلی و بومی چند ویژگی متعدد دارند. اول کلیت طبیعت است، در دیدگاه سنتی، هم از لحاظ فلسفی و هم از لحاظ دینی به عنوان بخش‌های مهمی از فرهنگ، طبیعت یک کلیت یکپارچه است که انسان نیز جزئی از آن است. دوم آنکه طبیعت دارای نظم و نظام است که این ویژگی خود معرف دو خصلت دیگر یعنی هدفمندی و غایت‌مندی آن است و عامل به وجود آورنده نظم و نظام طبیعی است که هدف غایی نظام است. طبیعت خود نمود پروردگار و جلوه‌ای از حضور اوست. سایر خصلتهای نظام مانند جزء، سلسله مراتب، سازگاری، هماهنگی، نقش و کارکرد در راستای همان دو خصلت اصلی یعنی کلیت و نظام درون آن عمل می‌کنند. در فرهنگ محلی نیز طبیعت به مثابه موجودی زنده و دارای حیات است (Jomehpour, 2019).

همچنین در فرهنگ محلی و سنتی مهمترین منابع طبیعی مانند زمین، آب، جنگل، مرتع و غیره عمومی هستند چنانچه زمین به عنوان مهم‌ترین نهاده تولید مشاء بوده است و تا زمانی در اختیار فرد قرار داشته است که فرد از آن جهت تولید کشاورزی بهره برداری می‌کرده است (Jomehpour, 2017). در حالی که در فرهنگ مدرن زمین، آب و سایر منابع به دارایی و کالا تبدیل شده اند و سود محوری پارادایم غالب در رابطه انسان و طبیعت است.

۲- کشاورزی پایدار

کشاورزی پایدار و بوم محور بر دانش بومی و نظام‌های زراعی سنتی با بهره‌گیری از نظام بوم شناختی زراعی، منابع محلی و احترام به فرهنگ محلی تاکید می‌کند. حفاظت از منابع آب، خاک و گونه‌های زیستی و بهره‌برداری بهینه از آن‌ها و در نهایت حفظ محیط زیست؛ نگهداری و افزایش حاصلخیزی خاک در بلندمدت و تکیه نداشتن بر نهاده‌های خارج از بوم نظام زراعی؛ به کار نرفتن ترکیب‌های تنظیم کننده رشد مصنوعی اعم از کودهای شیمیایی، پادزیست‌ها و هورمون‌ها در تولیدهای گیاهی و دامی از ویژگی‌های کشاورزی پایدار هستند که در فرهنگ بومی و محلی به آن‌ها اهمیت ویژه‌ای داده شده است. در دیدگاه مدرن، به کشاورزی مانند یک صنعت می‌نگرد و ماهیت بیولوژیک آن در نظر گرفته نمی‌شود، به عبارتی کشاورزی تجاری با حذف روابط پیچیده بیولوژیک بین پدیده‌های زیستی، سعی در حل مسائل در کوتاه مدت دارد و هدف آن رسیدن به حداکثر منفعت اقتصادی است. در مقابل در فرهنگ محلی و سنتی کشاورزی و مزارع به عنوان موجود زنده‌ای نگریسته می‌شوند که در بین اجزاء آن روابط حیاتی برقرار است و متعهد به رعایت اصول اکولوژیکی است (Soltani & Mirzaei, 2021).

۳- ارزش معنوی و ذاتی طبیعت

در فرهنگ‌های محلی با تکیه بر دیدگاه مذهبی و دینی، طبیعت و پدیده‌های طبیعی به عنوان آیات و نشانه‌های خداوند هستند. به عنوان مثال در قرآن کریم در آیات متعددی اشاره شده است که خداوند جهان را بیهوده و به بازی نیافریده است و آفرینش هدفمند است. در این بینش همه چیز از خدا، مال خدا و به سوی خدا است و انسان نمی‌توانسته است مشمول این فهم و بینش عمومی نباشد (Mojtahed Shabestari, 2016).

از دیدگاه اخلاقی و فرهنگی، تمدن ایرانی، واقعیت‌های بوم شناختی سرزمین و ضرورت‌های اجتماعی در حفاظت از طبیعت، خاک و آب را مورد توجه قرار داده است. این نظام اخلاقی ریشه در دو دین زرتشت و اسلام داشته و بومی است. در یک نگاه کلی این دو آیین انسان به عنوان امانت دار مراقب طبیعتی است که خداوند خالق آن می‌باشد (محقق داماد، ۱۳۸۳). تفسیر رابطه انسان و طبیعت بر اساس فرهنگ زیست بوم و فرهنگ محلی به ما گوشزد می‌کند که به نقش دین به عنوان بخش مهمی از فرهنگ یا اساس فرهنگی محلی توجه کنیم.

۴- معیشت پایدار

معیشت هنگامی پایدار خواهد بود که بتواند با فشارها و شوکها سازگار شود و قابلیت‌ها و دارایی‌های خود را تقویت یا حفظ کند و فرصت‌های معیشت پایدار را برای نسل بعد فراهم آورد و منافع خالصی را برای معیشت دیگران در سطوح محلی یا ملی و کوتاه مدت یا بلندمدت ایجاد کند (Heydari Sarban & Khajavi, 2019). ارزش‌های مردمی، آداب و رسوم و سیستم‌های دانش سنتی منجر به تقویت دارایی‌ها و بهبود معیشت می‌شوند. این تقویت از طریق اتخاذ مهارت و دانش‌های سنتی که از نسلی به نسل دیگر منتقل می‌شود، صورت می‌گیرد که برای پایداری سیستم‌های معیشت ضروری هستند.

۵- توسعه پایدار اکولوژیک

فرهنگ‌های محلی غالباً در طول نسل‌ها از طریق تجربیات زیسته و وابستگی مستقیم به محیط اطراف خود، به درکی عمیق و هماهنگ از منابع طبیعی دست یافته‌اند. این فرهنگ‌ها بر حفظ تعادل بین بهره‌برداری و حفاظت از محیط زیست تمرکز دارند و از طریق سنت‌ها و ارزش‌های اخلاقی به استفاده درست از منابع طبیعی ترغیب می‌کنند. برای مثال، جوامع روستایی با آداب و رسوم مبتنی بر کشاورزی پایدار، دامپروری محدود و استفاده معقول از منابع آبی، نمونه‌هایی از این رویکرد هستند. تعامل همگن میان فرهنگ محلی و محیط زیست می‌تواند به عنوان الگویی برای توسعه پایدار در سطح جهانی مطرح شود، زیرا جوامع محلی به دلیل نزدیکی به طبیعت، اغلب بهترین روش‌ها را برای سازگاری و حفظ تعادل اکوسیستم‌ها دارند. فرهنگ محلی نه تنها بر رفتارها و عادات اجتماعی تأثیر می‌گذارد، بلکه می‌تواند راهکارهایی برای مدیریت منابع طبیعی ارائه دهد. برای مثال، روش‌های سنتی مانند قنات‌ها یا شیوه‌های کشاورزی می‌تواند به توسعه پایدار کمک کند.

همچنین تولیدات غذایی محلی می‌تواند به توسعه پایدار کمک کند. در گزارش مجمع جهانی اقتصاد آمده است که موفقیت مردم بومی در تولید غذای سالم و در عین حال حفاظت از محیط‌زیست طبیعی‌شان به نفع کل جهان است. حفظ تنوع زیستی برای تضمین عرضه پایدار مواد غذایی و همچنین محافظت در برابر آلودگی، سیل و خرابی آب و هوا ضروری است.

۶- بهره‌مندی هدفمند، مسئولانه و اخلاقی از طبیعت

در فرهنگ‌های محلی، محیط زیست نه به عنوان منبعی برای استثمار بی‌رویه، بلکه به عنوان بخشی از هویت اجتماعی و فرهنگی تلقی می‌شود که نیازمند حفظ و مراقبت است. همچنین، فرهنگ‌های محلی به دلیل وابستگی نزدیک به زمین و منابع طبیعی، اغلب روش‌های کارآمدی برای مدیریت منابع مانند کاشت‌های متناوب، حفظ تنوع زیستی محلی و جلوگیری از فرسایش خاک، مدیریت صحیح منابع آب ایجاد کرده‌اند که این روش‌ها به حفاظت از محیط زیست در بلندمدت کمک می‌کنند. به عنوان مثال در فرهنگ محلی و سنتی ایران سازگاری با طبیعت کاملاً مشهود بوده است، چنانچه در مدیریت منابع آب حتی یک قطره بدون نظارت و مدیریت هدر نمی‌رفت. قنات به عنوان یکی از مهمترین سازه‌های مدیریت منابع آب فرهنگ محلی را نشان می‌دهد. سیستم قنات و دیگر شیوه‌های زیرزمینی که از این تکنیک الهام گرفته شده و در کشورهای مختلف جهان رواج دارند، آثار قابل توجهی از مهندسی هیدرولیک و الهام گرفته شده از فرهنگ و تمدن‌های گذشته می‌باشند. درسهایی که از توانایی گذشتگان برای استفاده از منابع آب در یک راه پایدار یاد گرفته میشود، امروز ارزشمند است (Brinkmann & Parise, 2012) اما در فرهنگ امروز ایران، فناوری‌های حفر چاه‌های عمیق، پمپ‌های برقی مکنده آب، موتورهای دیزلی چرخنده پمپ، لوله‌های چاه‌های عمیق، جدار چاه و لوازم مرتبط با سیستم چاه تلمبه برای استحصال آب، اگرچه در کوتاه و میان مدت باعث توسعه کشاورزی و ترویج آب رسانی به شهرها و روستاها در بخش فلات مرکزی ایران شد، اما به دلیل عدم سازگاری و تناسب با محیط خشک و کم بارش ایران، معضلات زیست محیطی و اجتماعی پایداری برای ایران به ارمغان آورد که جبران آن بسیار سخت و حتی غیرممکن است (Jomehpour, 2006). همچنین ساخت آب انبار، یخچالها و آبگیرها، آسیابهای بادی نمونه‌هایی از روش‌های کارآمد مدیریت منابع در فرهنگ محلی ایران بوده است (Jomehpour, 2022). از سوی دیگر، مسئولیت‌پذیری در استفاده از محیط زیست در فرهنگ‌های محلی با مفاهیم اخلاقی و دینی گره خورده است؛ به طوری که احترام به طبیعت و موجودات زنده، در بسیاری از این جوامع به عنوان وظیفه‌ای اخلاقی و مقدس تلقی می‌شود.

نتیجه‌گیری

محیط زیست یکی از مهمترین منابع تأمین کننده نیازهای انسان‌ها است. با این وجود روز به روز شاهد تخریب محیط زیست از سوی انسان‌ها هستیم. استفاده‌های بی‌رویه از منابع زیست محیطی، برنامه ریزیهای اشتباه و غیر اصولی موجب شده است تا آب، خاک و هوا در محیط انسان‌ها تخریب شده و از سلامت آن‌ها کاسته شود. شاید عوامل بسیار زیادی را بتوان برای نابودی محیط زیست انسان نام برد اما هیچ کدام به اندازه ساختار فرهنگی مردم جامعه مهم نیستند. نقش انسان‌ها و فرهنگشان بر محیط زیست اثر غیر قابل انکاری دارد و فرهنگ و محیط زیست دو مسئله در هم تنیده هستند و نمی‌توان آن‌ها را از هم جدا کرد. فرهنگ عامل مهمی در توسعه یا نابودی منابع طبیعی و زیستی دارد. در این میان فرهنگ محلی به‌عنوان مجموعه‌ای از باورها، هنجارها، آداب‌ورسوم و شیوه‌های زندگی، نحوه تعامل انسان‌ها با محیط‌زیست را شکل می‌دهد. در برخی از فرهنگ‌های محلی، احترام به طبیعت و بهره‌برداری پایدار از منابع طبیعی، بخش مهمی از ارزش‌ها و هنجارهای اجتماعی است که می‌تواند به کاهش بحران‌های زیست‌محیطی منجر شود. برای مثال، در برخی از جوامع روستایی و قبیله‌ای، قوانین غیررسمی و سنت‌های محلی نقش مهمی در مدیریت منابع مانند جنگل‌ها، آب‌ها و زمین‌های کشاورزی ایفا می‌کنند و باعث می‌شوند که بهره‌برداری از این منابع به شیوه‌ای پایدار صورت گیرد. هدف این تحقیق بررسی ارتباط بین فرهنگ محلی و بحران‌های زیست محیطی

بود. نتایج تجزیه و تحلیل ادبیات نظری در ارتباط با فرهنگ محلی نشان می‌دهد که فرهنگ محلی با بر تکیه بر معیارها و اصول حفاظت از طبیعت، ارزش قائل شدن ذاتی و معنوی برای طبیعت، کشاورزی پایدار، معیشت پایدار، توسعه پایدار و اکولوژیک، بهره‌مندی مسئولانه، هدفمند و اخلاقی از طبیعت به کاهش بحران‌های زیست‌محیطی کمک می‌کند. بر این اساس پیشنهاد می‌شود که برای پرداختن به بحران‌های زیست‌محیطی، سیاست‌گذاران و محققان محیط‌زیست، تنوع فرهنگی و نقش فرهنگ‌های محلی را در نظر بگیرند. راهبردهای مدیریتی و حفاظتی محیط‌زیست باید بر مبنای شناخت دقیق فرهنگ محلی و استفاده از دانش بومی طراحی شوند. آموزش و ارتقای آگاهی محیط‌زیستی در سطح محلی می‌تواند یکی از ابزارهای مؤثر در جهت تغییر نگرش‌ها و رفتارهای زیست‌محیطی باشد. به این ترتیب، می‌توان از ظرفیت‌های فرهنگ‌های محلی در جهت توسعه پایدار و کاهش بحران‌های زیست‌محیطی بهره‌برد.

تعارض منافع

در انجام مطالعه حاضر، هیچ‌گونه تضاد منافی وجود ندارد.

مشارکت نویسندگان

در نگارش این مقاله تمامی نویسندگان نقش یکسانی ایفا کردند.

موازن اخلاقی

در انجام این پژوهش تمامی موازن اخلاقی رعایت گردیده است.

شفافیت داده‌ها

داده‌ها و مآخذ پژوهش حاضر در صورت درخواست از نویسنده مسئول و ضمن رعایت اصول کپی‌رایت ارسال خواهد شد.

حامی مالی

این پژوهش حامی مالی نداشته است.

References

- Abdollahi, D. (2003). Postmodernism, Globalization, and Environmental Crisis in the Third Millennium. *Environmental Science and Technology Journal*(19), 67-82.
- Adhami, A., & Akbarzadeh, E. (2011). Examining Cultural Factors Affecting Environmental Conservation in Tehran (Case Study: Districts 5 and 18). *Shushtar Social Sciences*, 5(12), 113-140.
- Aghayari Hir, T., Honarvar, H., & Alizadeh Aghdam, M. B. (2017). The Mediating Role of Consumerism in the Relationship Between Materialism and Ecological Footprint (Case Study: Citizens of Urmia). *Environmental Education and Sustainable Development Quarterly*, 6(1).
- Ajdari, A. (2003). Cultural Development and the Environment. *Scientific Quarterly of the Environmental Protection Organization*(39).
- Bentley, H. (2013). Environmental Crises in World History. *Social and Behavioral Sciences*, 77, 108-115. <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2013.03.067>
- Brinkmann, R., & Parise, M. (2012). Karst environments: problems, management, human impacts, and sustainability, An introduction to the special issue. *Journal of Cave Karst Studies*, 74(2), 135-136. <https://doi.org/10.4311/2011JCKS0253>

- Chung Tiam Fook, T. (2017). Transformational processes for community-focused adaptation and social change: a synthesis. *Climate and Development*, 9(1), 1-17. <https://doi.org/10.1080/17565529.2015.1086294>
- Ebrahimi, P., & Salmi Kouhi, J. (2017). The Role of Indigenous Knowledge in Sustainable Development of Rural Water and Soil Resources (Case Study: Ghasab Dalkan Village, Babol County). *Journal of Watershed Management Science and Engineering of Iran*, 11(39).
- Eriksen. (2021). Adaptation interventions and their effect on vulnerability in developing countries: Help, hindrance or irrelevance? *World Development*, 141. <https://doi.org/10.1016/j.worlddev.2020.105383>
- Eslamzade, V. (2003). *An Introduction to Environmental Sociology*. Green Organization of the Islamic Labor Party.
- Fahimi, A., & Mashhadi, A. (2009). Intrinsic and Instrumental Value in Environmental Philosophy: From Philosophical Approaches to Legal Strategies. *Philosophical-Theological Quarterly of Qom University*, 11(1), 195-216.
- Feldman, S., & Welsh, R. (1995). Feminist Knowledge claim, local Knowledge and gender division of agricultural labor: construction of a successor science. *Rural Sociology*, 60(1). <https://doi.org/10.1111/j.1549-0831.1995.tb00561.x>
- Feyzi, S., & Farshbaf Azarian, A. (2022). Sustainable Development in Relation to Humans and the Environment in Line with Resource Conservation. *Quarterly Journal of Iranian-Islamic Restoration and Architecture Research*, 5(12), 19-38.
- Galappaththi, E., Ford, J., & Bennett, E. (2020). Climate change and adaptation to social-ecological change: the case of indigenous people and culture-based fisheries in Sri Lanka. *Climatic Change*, 162, 279-300. <https://doi.org/10.1007/s10584-020-02716-3>
- Gorjestani, N. (2000). *Indigenous Knowledge for Development: Opportunities and Challenges*. Indigenous Knowledge for Development Program, World Bank.
- Hajizadeh Mimandi, M., Siyar Khalaj, H., & Shokouhifar, K. (2014). Examining Cultural Factors Related to Environmental Behaviors (Case Study: Yazd City). *Social and Cultural Development Studies Quarterly*, 3(3), 9-23.
- Hemmati, Z., & Shabiri, S. M. (2015). An Analysis of the Components of Promoting Environmental Culture: A Case Study of Shiraz Citizens. *Iranian Cultural Studies Quarterly*, 8(4), 197-215.
- Heydari, O., & Feyzi, A. (2022). Liberal Rationality and the Formulation of Environmental Crises (With Emphasis on the Rio+20 Document). *Quarterly Journal of Development Strategy*, 18(1), 126-150.
- Heydari Sarban, V., & Khajavi, V. (2019). The Role of Cultural Traditions in Sustainable Rural Livelihoods (Case Study: Ardabil County). *Iranian Cultural Studies Quarterly*, 12(4), 137-169.
- Iranmanesh, Y., Pourhashemi, M., Jahanbazi Goujani, H., & Heydari Safari Kouhi, A. (2020). Analyzing Indigenous Knowledge of Timber Harvesting in Zagros Forests for Use in Orchard Ecosystems. *Biannual Journal of Iranian Indigenous Knowledge*, 6(13), 215-242.
- Jomehpour, M. (2006). Kariz: The Achievement of Indigenous Knowledge and Culture of Desert Margin Habitats and Its Sustainable Use (Case Study: Qanats of Kashan). *Social Sciences Quarterly*, 32, 27-64.
- Jomehpour, M. (2014). Localization in Rural Development and the Role of Indigenous Knowledge in Its Process. *Quarterly Journal of Iranian Indigenous Knowledge*(2).
- Jomehpour, M. (2017). *Cities and Nature*. Matn Series Allameh Tabataba'i University.
- Jomehpour, M. (2019). *Rethinking and Recreating Iran's Ecological Culture*. SAMT Research Center.
- Jomehpour, M. (2022). Rethinking and Recreating the Position of Nature in Iranian-Islamic Ecological Culture. *Journal of Human Geography Research*, 54(3), 867-887.
- Kadhim Mohammed, M. (2024). Environmental crises and narrative consciousness in Maja Lunde's the History of Bees. *Social Sciences & Humanities Open*, 9. <https://doi.org/10.1016/j.ssaho.2023.100763>
- Kadkhoda Mohammadi, A., Dolatabadi, F., & Kaboli, H. (2022). Examining and Explaining Cultural Models in the Lives of Indigenous Areas of Iran (Case Study: Hawraman Region). *Scientific Journal of Bagh-e Nazar*, 20(121), 55-68.
- Kazemian, M., Ebrahimi, G., & Hemmati, Z. (2014). Cultural Consumption and Its Related Factors (Case Study: Students of Mazandaran University). *Cultural Sociology Quarterly*, 5(2), 133-153.
- Khosravipour, B., Cheraghi, M., Soleimani, K., & Sorkhi, A. (2024). The Role of Promoting Indigenous Knowledge in Environmental Conservation for Sustainable Agriculture. *Geography and Human Relations*, 6(4), 240-251.
- Mohammadzadeh, R. (2013). Examining the Position of Nature in Modernity and Its Challenges with Emphasis on Iranian Cities. *Journal of Geography and Planning*, 18(48), 245-278.
- Mojtahed Shabestari, M. (2016). *The Prophetic Reading of the World*. Editor: Amir Ghorbani. www.book-house.blogspot.com
- Nabavi, S. H., & Mokhtari, H. A. (2018). Cultural Capital and Environmental Behaviors of Families in Tehran. *Iranian Social Issues Journal*, 9(2), 209-232.
- Nightingale, A., Gonda, N., & Eriksen, S. (2021). Affective adaptation effective transformation? Shifting the politics of climate change adaptation and transformation from the status quo. *Wiley Interdisciplinary Reviews: Climate Change*, 13(3). <https://doi.org/10.1002/wcc.740>
- Parrott, N., & Terry, M. (2002). *The Real Green Revolution*. Green Peace Environment Trust, Department City and Regional Planning, Cardiff University.

- Radaei, M., Salehi, E., & Faryadi, S. (2021). The Role of Wind Corridor Design in Enhancing Resilience in Ancient Desert Cities (Case Study: Yazd City). *Biannual Journal of Iranian Indigenous Knowledge*, 8(15), 1-52.
- Rajput, N., & Bajaj, P. (2011). Pro environmental attitude and green buying- An empirical analysis. *Journal of Management Technology*, 3(1), 59-81.
- Salehi, S., & Emamgholi, L. (2012). Cultural Capital and Environmental Attitudes and Behaviors (Case Study: Kurdistan Province). *Cultural and Communication Studies*, 8(28), 91-120.
- Salehi, S., & Karimzadeh, S. (2011). Examining Environmental Knowledge and Behaviors. *Quarterly Journal of the Iranian Association for Cultural and Communication Studies*, 7(24).
- Shirzadi, F., & Khashaei Siouki, A. (2022). A Perspective on Structural Management Terms of Qanat (Case Study: Birjand and Chehkand Mood Village). *Journal of Aquifer and Qanat*, 2(4), 77-88.
- Soltani, A., & Mirzaei, A. (2021). *Sustainable Agriculture*. Siring Vocabulary.
- Willuweit, L. (2009). *Promoting pro-environmental behavior: An investigation of the cross culture environmental behavior patterns, The case of Abu Dhabi* Stockholm University, Department of Human Geography].